

En whiskey till, för helvete! Av Marie Ulfsdotter

Regnet drev in från havet och doften av torv och ullstrumpor fyllde puben. En tovig hund låg under en av barstolarna och stirrade tomt framför sig. De hade gått direkt till puben, blöta efter en vandring längs fjordsidan. Delfinerna hade dykt upp, felnavigerade, men ändå hoppfulla trots att de hamnat i en återvändsgränd.

- Guinness is good for you Lena, sa hennes vän och citerade en emaljskylt på väggen.
- Just för stunden duger det mesta, svarade hon tankspritt.

De gröna kullarna syntes oändliga utanför det immiga pubfönstret, dartpilarna dunkade taktfast och hon funderade över allt som hänt.

Hon hade annonserat efter arbete i en irländsk tidning, Irish Farmers Journal och fått svar. Mängder av svar. De flesta hade varit förtäckta äktenskapserbjudanden. Halvgamla, rödhåriga, irländska landsortsmän som suktade efter en kvinna. Brevet var skrivna i spretig stil och ett och annat foto hade slunkit med. De hade angett gårdens storlek, avkastning och hur stolta deras mammor var över dem. Hon log vid minnet, men blev snart allvarlig igen.

På senvintern hade hon packat sin ryggsäck. Hon hade bestämt sig. Ett av breven hade tilltalat henne. Det var ifrån ett par, som behövde en jordbrukspraktikant. Kvinnan hade beskrivit gården och hästarna på ett sätt som lockade.

Att brevet hade varit ett indirekt rop på hjälp, förstod hon först senare. Då stod hon där själv bokstavligen i skiten.

Det vilade ett förfall över gården. Fasaden på bostadshuset hade krackelerat. Någon hade hjälpligt petat in murbruk i sprickorna. Hennes rum låg på andra våning. Någon uppvärmning fanns inte. Fukten bildade rännilar på insidan av fönstret och en filt fungerade som gardin. På nätterna sov hon i sin medhavda sovsäck. Rullade in sig som en puppa med ett skyddande skal mot omvärlden.

Frukostarna åts under tystnad. Havregrynsgröt med strösocker och mjölk från granngården. Tekitteln sjöd på spisen. Det fanns inga ord i huset. På gårdsplanen, däremot, rådde ordergivning. Några rödhakar blandade sig i hundskall och svordomar. Herrn i huset fann ett nöje i att spatsera och peka med hela näven.

Hon arbetade tillsammans med John, en förståndshandikappad äldre man som bodde i grindstugan. Han fick betalt i natura och påstods leva av Guinness, socker och potatis. Han arbetade hårt, sammanbitet och pratade emellanåt om sin stora hobby. Hon fick en inblick i en dunkel, hemlighetsfull värld, där vadslagning hölls bakom gröna kullar. Tuppfäktning var Johns specialitet. Han födde upp stridstuppar bakom grindstugan, försedde dem med hullingar före kampen och kunde genom detta få in lite pengar.

Det var många boxar som skulle mockas. Hingstarna trampade på sönderrivet tidningspapper, som köptes billigt från traktens återvinningscentral. Det fick inte slösas på något, inte ens gamla nyheter. Om en pappersremsa, utan gödsel på, hamnade på gödselstacken blev det till att balansera ut i skithögen och hämta in den. Med bara nävarna.

Stövhögar på stallgolvet räknades och kontrollerades. I början hade hon försökt att trotsa hans pedantiska nit, men upptäckte snart att det inte tjänade något till. Hon blev snart lika metodisk som John. Föll in i rytmen, utan att ifrågasätta.

Beaglejakten på söndagarna var ett sätt att få komma ut. Vandra längs fälten med ett koppel av ylande hundar, som ivrigt sökte efter sitt offer. Det var en jakt utan mening, men med ett underligt underhållningssyfte. Haren, chanslös mitt bland blodtörstiga hundar, som slet och rev i den lilla kroppen. En gång återstod endast svansstumpen. I smyg hade hon lagt den i fickan och där blev den kvar.

Gården strax utanför Mullingar hade blivit till ett fängelse. Om kvällarna planerade hon sin flykt, medan kajorna flaxande letade efter nattläger. Det var en orolig tid bland trädkronorna. Herrn i huset låg i badkaret och skrek efter whiskey. Var fjortonde dag sänkte han sin lekamen i badkaret och gjorde nya smutsränder.

Hon hade blivit hans personliga chaufför. De for runt på krokiga vägar i grannskapet. I hästsläpet stegade fullblodsstoet, för att sedan visas upp på rävjakt bland traktens celebriteter. Det blev en lång väntan i bilen. Jakten kunde ta timmar.

Den varma soppan och ölen efteråt på puben. Högröda herrar i röda rockar och en kvinnlig chaufför. "The bloody fox" fick vad han tålde, men nog var det en lurig djävel. Hundarna hade gjort sitt, fullblodsstoet stampade runt i släpkärran och herrn i huset var nöjd.

- Jesus, you fucking cunt!

Vid hemkomsten var han åter brysk, skrek oegentligheter åt djur och människor. Blev arg då stoet trilskades. Ryckte och slet i grimman. Tvingade in henne i boxen. Hans stövlar satt som pansar. Chauffören förvandlades till stövelknekt.

- Ta och putsa mina stövlar och ställ dem i hallen, sa han och gick mot köket.

- Så fan heller, svarade hon trotsigt. Det kan du göra själv!

Resväskan var redan packad. Avresan noga planerad. Hon hade pratat med hustrun och klargjort sitt beslut för henne. De hade suttit framför öppna spisen och pratat, då och då avbrutna av whiskeyuppässning. En trappa upp hade han legat som vanligt i badkaret och ropat.

De hade turats om att springa. Sista omgången whiskey hade varit rejäl. Det ångade i badrummet och han hade legat där med slutna ögon.

Senare samma kväll gick hon lugnt ut med resväskan. Hustrun följde henne ut på gårdsplanen. Avskedet var odramatiskt. De nickade kort till varandra.

Hon stod vid grindstugan, alldeles under skylten "Russellstown stud". Svart på vitt. Ett stuteri som varit hennes arbetsplats i över ett halvår. Hormonstinna hingstar och undfallande ston. En sammanfattning så god som någon.

Hennes vän kom. De for västerut mot Connemara. De skulle stanna ett par dagar i Clifden, för att sedan ta sig ner till Kilary Harbour. Hon hade inte mycket kläder kvar. De flesta hade hon slängt in i värmepannan. En kremering utan begravning. En slags rening. Hon ville vara fri från allt, även från förnedringens dränglukt.

Connemaras berg omslöt dem likt kulisser. Svarta formationer utan djup i mörkret. Hon behövde tid för återhämtning. I Clifden kunde hon andas lugnt. Tidvattnet kom och gick. De balanserade på de smala fårstigarna längs bergskanterna. Havet nedanför. Hon hade köpt en ny tröja med flätor på. Ett hemligt meddelande var instickat, bärarens bomärke. En säkerhetsåtgärd för fiskarhustrurna när deras oigenkännliga män flöt iland.

De hyrde cyklar och tog sig ned till Kilary Harbour. En slingrande väg omgiven av fuchsihäckar. Fjordmynningen öppnade sig mot havet, en man i sin currach vickade sig fram i vågorna. De hade vandrat längs fjorden. På tillbakavägen hade de stannat till och lyssnat. En bil hade långsamt kört på den smala vägen ovanför kullen. Gräset i mittsträngen trycktes ned och ett frasande ljud hördes. Omedvetet hade hon tryckt sig mot bergsslutningen och blickat ut över det mörka vattnet. Allt var stilla. Delfinerna hade vänt.

Vid puben möttes de av en man. En formell nickning och ett fast handslag.

- Är detta fröken Johansson? frågade han och visste redan svaret .

- Ja, svarade hon dröjande.

- Det har hänt en olycka på Russellstown Stud. Jag vill att du följer med tillbaka i morgon.

Herrn i huset var död. Han hade drunknat i badkaret. Men han hade ingen stickad tröja på sig.